

Услід за вітром
Тетяна Мизнікова

Первая любовь #1

Під час екскурсії до Клеванського замку четверо однокласників – Руслана, Анна, Євген і Роман – потрапляють у Нову Моландію. В іншому вимірі на друзів чекають нелегкі випробовування, мета яких – врятувати місцевих жителів-підлітків від загибелі. У ході рятувальної місії між Анною та Романом виникають романтичні почуття, Руслана дізнається про появу загадкового хлопця по імені Ростислав, а Євгену вдається віднайти втрачене кохання. Та найголовніше те, що головні герої засвоїли важливий урок: не варто боятися віддавати, йти на ризик і любити. Адже без любові й самопожертви життя втрачає будь-який сенс.

Тетяна Мизнікова

Услід за вітром

«Нас обрали тому... що ми, люди, здатні до співпереживання, ми маємо серця, а, отже, можемо і вміємо любити, допомагати, розуміти нещастя ближнього...»

«Спасіння не заради наживи та слави, а заради інших, бо так треба, бо твоє серце – чутлива і ніжна струна, що бачить страждання ближніх і будь-що намагається їм допомогти. Ось чим ти керувалася насправді та всі ми...»

Розділ I

Глава 1

Гул у класі зростає. Виховна година перетворюється на балаган. Давно не чути, як літають мухи чи з дзенькотом падають шпильки на лаковану підлогу.

– Десятий «А», я довго чекатиму, поки ви нарешті втихомиритеся? Майте совість, шановні. Чого ви такі буйні сьогодні? Ще, начебто, весни немає за вікном...

Зауваження класного керівника залишається поза увагою збуджених школярів.

– Я хотіла порадувати гарними новинами, але, бачу, ви не заслуговуєте...

– У нас будуть додаткові вихідні?

– Ви відпустите сьогодні з уроків?

– Домашнього завдання не буде?

– Батьківські збори відмінюються?

– Ви не покажете моїм батьками останньої двійки?

Запитання сиплються, немов цукор із дірявого мішка, і жодна сила не в змозі їм протистояти.

– Агов, не всі відразу! Я вас не чую... Ото, затяті гультаї. Вам аби все цікаве пропускати...

– Ну, Маріє Василівно, погодьтеся, сидіти на сьомому уроці алгебри – потіха не надто цікава, – філософствує Назар на передостанній парті.

– Ніхто не пропонує вам занять із математики.

Марія Василівна зумисне витримує паузу для інтриги. Врешті збуджений десятий – А с'як-так вгамовується. До вчительки повертаються десятки різнокольорових очей-вогників.

І коли вони встигли вирости? Марія Василівна не раз задає собі подібне запитання. Ще зовсім недавно брала під крило десятирічних курчат із наївними поглядами, а нині перед нею – ніби мальовані юнаки і юнки – вродливі, загадкові, котрі вже плавно переступають межу дитинства.

– То що за сюрприз чекає на нас, Маріє Василівно? Надіюся, хороший, бо з поганими я не хочу мати справи, – по-діловому запитує темноволоса Руслана, непомітно передаючи записку назад.

Тим часом Анна хапає зім'ятий папірець від подруги, миттю ховаючи його під парту.

– Якщо ти поділишся з нами тим, що хочеш донести до Анни, тоді розповім усьому класу про сюрприз.

Зніяковіла Руслана опускає пухнасті вії донизу.

– Пробачте, Маріє Василівно. Цього більше не повториться.

– Дуже сподіваюся. Моему терпінню і доброті теж колись настане кінець... Гаразд, вернімося до теми виховної години. Отож, в контексті «Культурної спадщини рідного краю» замість теорій та сидіння за партою я випросила у дирекції школи для вас екскурсію...

- Ура!!!
- Куди ідемо?
- На скільки днів?!
- Намети брати з собою?!
- А можна я візьму молодшу сестру?

Класний керівник, ігноруючи запал школярів, підходить до дошки й повільно починає виводити крейдою букви.

Клеванський замок.

- Жодних наметів, ночівель і, тим паче, спиртного. Я контролюватиму процес, Вадиме, так що не дивися на мене очима янгола. Обманути мене все одно не вийде... Цієї п'ятниці ми поїдемо до Клеванського замку.

Глава 2

«Вже кілька ночей підряд мені сниться дивний сон. Все не дає спокою.

Треба розказати хлопцям. На перерві поговоримо...».

Анна піднімає голову доверху. Дівчина вдає, ніби уважно слухає класного керівника. Тепер їй зрозуміла дивна поведінка Руслани – подруга останнім часом ходить сама не своя.

Ще з п'ятого класу Роман Рисаківець, Євген Єжков, Руслана Ритковська та Анна Авенчук зарекомендували себе як кращі плавці. Відтак, на міські, обласні і навіть міжнародні змагання з плавання захищати честь школи відправляли відомий квартет. Енергійні, спортивні, амбітні, вони неодноразово верталися зі змагань, тримаючи за плечами грамоти, медалі, а головне – важливий життєвий досвід.

Напевно, з плавання зародилася дружба між дівчатами й хлопцями. Ті, хто заздирив, кидали частенько: «О, знову ці, з багатодітної сім'ї...».

Справді, їхні стосунки нагадують братерські, але подібні вигуки зовсім не ображають дружню четвірку. Навпаки, ще більше підкріплюють близькі взаємини.

Роман, Євген, Руслана й Анна часто проводять разом дозвілля. Вчотирьох люблять ходити на футбол, на перегляд кіно до Романа (його батьки мають двоповерхову хату, тому квадратні метри дозволяють час від часу поповнювати дім зайвим галасом) чи в кафе на улюблені тістечка після уроків.

Якщо говорити про звичні закоханості чи симпатії, які часто трапляються у їхньому віці, то Анна з Русланою надавали перевагу хлопцям з одинадцятого класу, а то й першокурсникам.

– Вони – старші, з ними – цікавіше, – пояснюють дівчата.

– Ну і що вони знають такого, чого не відаємо ми?

– Вам не зрозуміти...

– А ми й не намагатимемося. Велике діло – на рік-два старші пацани...

Зрештою, хто і в кого був закоханий – достеменно не відомо. Кожен тримав почуття при своєму серці – у таємниці під великим замком.

– Всі мене уважно слухають, чи не так, Анно? – голос класного керівника вертає до реальності. – Дівчата, що це сьогодні з вами робиться? Хлопці менше зауважень отримують. Поганий приклад показуєте, шановні. То про що я розповідаю, Анно, не нагадаєш мені, будь ласка...

– Е... про Клеванський замок...

– А конкретніше?

– Ну...

– ... про те, що перші згадки про замок у письмових джерелах датуються 1458 роком як володіння князя Михайла Васильовича Чарторийського!

– Дякую, Романе, за екстрену допомогу. Але ти – не Анна.

– Вибачте...

Марія Василівна продовжує розповідь, ігноруючи порушену поведінку школярів:

– Остаточного будівництва замку закінчилось у 1561 році. Враховуючи віддаленість від кордонів Речі Посполитої, Клеванський замок швидко втрачав своє оборонне значення. Свого часу князь Юрій Чарторийський перестав жити в будівлі, влаштувавши у замку госпіталь. Далі споруду віддали єзуїтам, які утворили тут колегію. На території Клеванського замку вони господарювали більше, ніж одне століття. Часи змінювалися, на жаль, як і ситуація в десятому-А, бо діти у ньому раніше були слухнянішими...

– Ми більше так не будемо, чесне слово! Але... Маріє Василівно... Нам нудно слухати сухі історичні факти. Якби щось цікавіше...

– Любі мої, це – наша історія. Ми повинні її знати.

– Може, і повинні, однак від цього веселіше не стає.

– Саме тому я придумала для вас цікаве завдання, яке суттєво впливатиме на оцінку з української мови в кінці семестру.

- А до чого тут українська?

- Ви самостійно прочитаєте історію Клеванського замку. А після приїзду з екскурсії кожен напише твір на основі історичних фактів і ваших вражень.

- Можна вигадувати будь-що, наприклад, у жанрі фентезі, так?!

- Уся можлива фантазія, окрім нецензурних висловів та іншого негативу, - до ваших послуг. Ваш твір повинен містити виховний, духовний, культурний аспект.

- Класно! Оце я розумію - цікаво!

- Маркіяне, досить вигукувати, ти - не один у класі.

А решта, тим часом, починають перетворювати кабінет на гамірний вулик із бджолами.

Глава 3

- Нарешті! Де вас так довго носить?

- Стривай, Руслано, чого нервуєшся?

- Бо скоро перерва скінчиться, а ми ще не починали розмови.

Квартет збирається у звичній схованці. Між третім і четвертим поверхом лівого крила дівчата з хлопцями давненько облюбували втаємничене місце під сходами. Підйом веде до даху. Тут рідко набридає непотрібний люд. Якщо у товаришів назріває потреба для засекречених розмов, вони йдуть сюди.

- Виникла необхідність поговорити з директором, от і все. Я зовсім трішки затримався, - схоже на те, що Роман оправдовується.

- Ти щось приховуєш? Ану колись!

- Спробуй щось затаїти від вас... Все розкусять...

- Ну?! Що ти робив у директора?

- Не скажу... Це не так важливо. Руслано, давай краще ти...

- Починається, - усі гудуть хором. - Як заінтригувати - то ти мастак, а довести діло до кінця... Так не чесно!

Розмову відволікає настирливе дзигчання дзвінка. Пора на урок.

- Прекрасно... Усі все встигли розказати і почути...

– Анно, не нервуй. Пропоную сьогодні після уроків зібратися в мене на хаті. Обговоримо все у спокійній обстановці. Нам ніхто не заважатиме. Предків не буде до вечора.

– Я не можу зразу після школи, – перебиває Євген. – Комп’ютерні курси по вівторках...

– Ну, то лети до нас відразу після занять, у чому проблема?

– Гаразд... Тільки без мене – не починайте!

Строга Інна Петрівна плавно переходить від парти до парти, перевіряючи домашнє завдання.

– Як в першому класі, чесне слово! – шипить діловий Маркіян до сусіда.

– Матвіїв, я усе прекрасно чую. Зараз підеш до дошки розв’язувати останнє тригонометричне рівняння. Здається мені, що вдома тобі не судилося впоратися з ним. Хіба я не маю рації?

– Е... Я не те мав на увазі...

– Зараз ми усі переконаємося, що саме ти мав на увазі... До дошки, швиденько.

Анна спостерігає за Русланою. Та сидить схвильована. Вочевидь, зовсім не через складне рівняння. Скоріше б закінчилися уроки. Чому так довго плине час? Що сниться заклопотаній Руслані?

Думки хаотично бігають туди-сюди. Яка там алгебра! Анна раз у раз нервово смикає пасма волосся. У цю мить вона ще більше уподібнюється казковій мавці чи то русалці, чи, може, феї.

У дівчини – довгі коси пшеничного відтінку і великі очі кольору старого срібла. Коли сонце кидає проміння на її миловидне лице, пасма волосся грають золотом, а очі віддають дивовижним сяйвом. Чарівна юнка. Вона ще не знає достеменно сили своєї краси, і майже не реагує на той факт, що півкласу і багато старшокласників по вуха закохані у її дивну вроду.

Анна ось уже кілька тижнів, як помітила дивний стан Руслани. Подруга ходить весь час бліда. Ніби сили її покидають, чи ще якась маячня відбувається. Невже це роблять із нею дивні сни? Чому Руслана тільки тепер наважується зізнатися друзям?

Маркіян пробує робити розумний вигляд біля дошки, але виходить не вельми майстерно. Напевне, він сьогодні вхопить другу двійку. Ото буде на батьківських зборах...

Анна благально дивиться на стрілку настінного годинника, що по-зрадницьки повзе.

Чого та стрілка настільки повільна, хай їй грець.

Глава 4

– Кави, чаю, гарячого шоколаду? Хто що буде? Вчора приходила до нас моя хресна. Вона пригощала смачними тістечками власного приготування. Дівчата, будете домашній чізкейк?

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=23794336&lf from=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.